

Nedsættelsen af et Udvalg, hverken med den Beføjelse, det her foreslaaede Udvalg vil faa, eller med den Opgave, som nu skal stilles det. Det, man fra det radikale Venstres Side pegede paa, var det betydningsfulde i, at man kunde naa til Enighed i denne Sag, den Værdi, det vilde have for Genrejnsningsarbejdets Muligheder, og til den Opfattelse har vi helt og fuldt sluttet os, og vi kan ogsaa kun glæde os over, at det radikale Venstre, om end fra det ærede Medlem Hr. Zahles Side med nogen Betænkelighed, af formelle Grunde, som han dog ret hurtigt forlod, sluttede sig til dette Forslag.

At Socialdemokratiet er gaaet med dertil, ja, det er Udtryk for dette Forslags hele saglige Vægt, som det vilde være ganske umuligt at modsætte sig, selv om man havde Villie dertil, og at en saadan Villie har været til Stede, har fundet sit Udtryk i, at det, man fra den Side hidtil har peget paa som det, man i denne Forbindelse ansaa for ønskeligt, var et Folketingsudvalg, der overhovedet ikke skulde have Beføjelse til at skaffe sig Oplysning om noget som helst. Men denne saaledes opnaaede Enighed, som det ærede Medlem Hr. Zahle her har lovprikt, og hvis Betydning jeg ikke paa nogen Maade underkender, har jo ikke hindret den ærede Ordfører for Udvalget Hr. Hans Nielsen i at trække sin Dyrendal og drage i Leding her ved Sagens anden Behandling. Den ærede Ordfører i Udvalget optræder jo i denne Forbindelse som den højtærede Statsminister Sancho Pansa, og Kampen maa derfor naturligvis etableres, og derfor maa det ganske sikkert ogsaa være den ærede Ordfører for Udvalget, som det ærede Medlem Hr. Zahle hentydede til, da han udtalte, at det vilde have været meget ønskeligt, om en Debat som den, der her finder Sted, kunde være undgaaet, men at det maatte være en Tilbøjelighed til at faa denne Sag at rumle paa i den kommende Tid, der havde været bestemmende for dem, der havde rejst Debatten. Jeg haaber, at de nærede Ordfører for Udvalget vil tage den Del deraf, som tilkommer ham, til sig. Saa vil der ganske vist ikke blive ret meget til Deling for os andre, men det kommer vi jo til at finde os i.

Nu siger den ærede Ordfører for Udvalget, at naar der staar i Betænkningen en Henvendelse til Autoriteterne om med største Aarvaagenhed at paase, at vore Pengeinstitutter ikke blot overholder Banklovens Forskrifter, men at der udvises nødvendig Forsigtighed med Forvaltningen af betroede Midler, saa tager dette ganske særlig

Sigte paa Ministeriet Neergaards Stilling til visse Fænomener i Bankverdenen. Ja, saadant noget kan den ærede Ordfører jo nok sige, det er der jo ikke noget i Vejen for, men han kan ikke mene det. (Ordføreren [Hans Nielsen]: Jo). Han siger jo, men det kan ikke være virkelig Tilfældet, at han mener det, thi der staar: „Ikke mindst foranlediget ved Andelsbankens Skæbne opfordrer Udvalget Autoriteterne til med største Aarvaagenhed“, o. s. v. Adressen er ganske utvivlsom, og jeg maa, som sagt, hævde, at den, der har skrevet det, maa have samme Mulighed for at have Viden om, hvorhen det peger, som den, der har accepteret det.

Dernæst siger det ærede Medlem, at Formaålet med Nedsættelsen af dette Udvalg er i allerførste Række dette at faa Lejlighed til at undersøge den tidligere Regerings Forhold til Andelsbanken. Jeg forstaar slet ikke, at den ærede Ordfører kan give en saadan Forklaring, thi den ærede Ordfører ved jo meget vel — det var vi alle enige om i Udvalget —, at det, som var Formaålet med denne Sag, var at faa alle de Forhold, som knytter sig til Andelsbankens ulykkelige Skæbne, oplyst, saa vidt det er muligt, enten de har udviklet sig under den ene Regering eller under den anden. Det troede jeg, oprigtig talt, vi var enige om, jeg antog, at det var det Formaal, vi søgte fremmet, og som vi i Enighed samlede om at pleje. Men naar Ordføreren for Udvalget kommer op her som Ordfører for os alle, da der staar et enigt Udvalg, tillader han sig at fremstille Formaålet med den Ændring, som alle har sluttet sig til, paa den Maade, som her er sket! Jeg synes ikke, det er helt tilbørligt fra en Udvalgsordførers Side, der taler paa samtliges Vegne, ved Behandlingen af et Ændringsforslag, hvorom der er absolut Enighed.

I denne Forbindelse fremdrog saa den ærede Ordfører baade ved Sagens anden og nu ved tredje Behandling en ganske bestemt Episode i Andelsbankens Historie, nemlig den, som daterer sig fra Januar 1924, da der for et Aar, saa vidt jeg erindrer, blev givet Andelsbanken Dispensation fra Bestemmelsen i Banklovens § 7. Heri saa den ærede Ordfører for Udvalget Begyndelsen til alt ondt i denne Sag, herfra udstraalet de Mikrober, som til syvende og sidst bevirkede Sammenbrudet og Døden. Det var letsindigt, det var skæbnesvangert, siger det ærede Medlem, og det var ganske utilstedeligt, da den da siddende Regering paa det Tidspunkt maatte forudse sin